ټول هغه دوستان چې ما نه   زما کتابونه غواړي ، او زه بيوسه انسان نه شم کولی چې کتاب وروړسوم ،نو زما لومړي کتاب د ګلپاڼو اتڼ له دې ځايه کاپی کولی شي

په مينه

ستاسو

جلان

(د ګلپاڼو اتڼ) لومړۍ برخه

د درد موسيقي

خير که غريبان يو يا کوو په سادګۍ کې ژوند

ګله ! جنت بويه د ضمير په ازادۍ کې ژوند

وار دی د طبعيت د خنديدو جانانه زور کوه

ښه په شرنګ غړېږي د سپرليو په شپيلۍ کې ژوند

ځي ورپسې واړه ژوندي سري د اميد پر پښو

سپور دکاينا ت د ښکلاګانو په بګۍ کې ژوند

ته زما د روح د غوټۍ شونډو کې خوږه موسکا

ته لکه هنر زما د درد په موسيقۍ کې ژوند

دا مو د حيا سمبول دی د ا مو دسينګار ګاڼه

تاته لوپټه کې ژوند او ماته په شمړۍ کې ژوند

نن به دې جلانه غرنی خوی رومنتیک کړمه

کېنه چې د ژبې غوندې درکړم په خولگۍ کې ژوند

وری/۶ / ۱۳۸۵

اریوب ځاځي خېرمېنه

یو وجود

گرد یم که غباریم دپښوپل ته درنږدې یمه

تاپسې دخپل زړه غوندې وتې له پردې یمه

ستاخوړوخبروته جانانه دومره تږی یــم

ته وا تلوسه دمینانودکیـسې یــــمه

څه ساده باده یم دومره ستربدلون کې پوه نه شوم

اوس هم شاګردئ کې دپیمخې زمــــانې یمه

زه اوته دمینې په یوه وجود کې ژوندکــوو

ته یې د ډیوې رڼا اوزه بیخ دډیوې یــمــه

هسې دخپل روح خوارو اوړوباندې ورباریمه

وجلانه! سیوری دژوندون دجنازې یمــه

مرغومی/۲۱ /۱۳۸۵

کابل

د زماني بادونه

د زمزمو په اوبو مينځم مينه ناکې کيسې

لکه ياسين داسې خوږې دي د عشق پاکې کيسې

غرونه مو منځ کې دي خو غرونه به خداى ونړوي

زه کوم تاته ، ته کوه ماته ، دعا کې کيسې

په لوپټې کې دې جانانه څنې ښې پټوه

د زماني بادونه هم کوي بېباکې کيسې

د ستا پر شونډو سره ګلونه کيسې سرې سکروټې

زمونږ پر شونډو وينې وينې او تناکې کيسې

ستا جلان هم کله سندرو کې څه داسې وايي

لکه زلمى ناوې ته وکړي شررناکې کيسې

کب/۱۹/ ۱۳۸۳

اريوب ځاځي خېر مېنه

د ښکلا اینې

ته مې ژوندۍ کړې که ما خپل وجدان ته مړینه ورکړه

ستا په خاطر مې د خپل سر قاتل ته وینه ورکړه

منې ! اوبو هم ترې تصوير ستا د ځوانۍ وغوښته

ما چې چينې ته ستا په نوم هينداره سپينه ورکړه

نن خو سکڼي ماښام ته ډېر خېر پېښوې ملګرو

جانان د سرو شونډو وعده له ماسپښينه ورکړه

د کايناتو د ښکلا اينې ژباړمه اوس

چې تخيل ته مې رڼا ستا له جبينه ورکړه

جلانه ! دومره اسان نه دي پسرلي د څڼو

مونږه يې سيوريو ته هم غېږې غېږې مينه ورکړه

سلواغه /۲۳/ ۱۳۸۳

د ځاځي بابا ادبي غونډه

نکريزې

کېنه چې شيبې دې اختريزې کړم

پاڼې د ګلاب درته نکريزې کړم

تاومې کړه له غاړې نه رنې لېچې

پرېږده چې هينداري ماښاميزې کړم

دا ځل که په سره شړی کې راغلمه

نجونې د ښاريو به غريبزې کړم

خدای که مې همداسې شرنګ کې وساتي

ډېرې زمانې به سندريزې کړم

ګرځمه جلان د ترنم پر غرو

مړې ستړګي ديار چې ځلوريزې کړم

۱۳۸۵

(اريوب ځاځي خېر مېنه (د لوی اختر شپه

بله ډېوه

د خپل ارمان غوندې يم وړاندې ځمه شاته راشم

د جګ غره کانی شوم چې وخوزم بيديا ته راشم

زه چې څېړل د ژوند د هرې فلسفې شروع کړم

په نتیجه کې يې ضرور د ستا ښکلا ته راشم

د څښو رنګ چې مې شي ساز د طبعیت درو کې

د ذات اوبه شم د شپې تور رګ کې سما ته راشم

لمر چې سر پورته کړي د بلې ډېوې رنګ واړوي

داسې چې زه د زړه نه ولوېږمه تاته راشم

يون مې د غشو پر سرو تکيه په خدای جلانه

مور مې هم مړه ده دعا چانه واخلم چا ته راشم

تله /۱۴/ ۱۳۸۴

افغان ادبي بهير کابل تایمني

د ښایست ګلدره

سره د مخ کاسه دې له غروره کړه

ګرانه! نن دې بیا د چا مور بوره کړه ؟

ولې ؟ دې وژلو د ا وژلی کس

تا خو سره په مړه ښامار کې توره کړه

بیا د کوم ښایست ګلداره وینه شوه؟

چا مې نن دا ښۍ سترګه رنځوره کړه ؟

ښکلې مې کړه اخ توبه مې ښکلې کړه

نن مې د خمار د پښو مزدوره کړه

سپینه اینه یې تپې تپې کړه

وخت چې د جلان مینه توروره کړه

لړم/۱۰ /۱۳۸۲

کابل

کليمه داره

هلته ساينسدان د لوړ تخنيک په تار ډبره تړي

دلته ګل ژبې سمندر په يوه خبره تړي

خود به د شپې پر پاسني مخ ټوله شپه رڼا وي

دنګه د لمر غوندې رڼه ټوټه له سره تړي

غرونه که هر څو لوړ شی مخه د لمر نشي نيوای

وخت څه نادان دی زولنوکې مې سندره تړي

په بنګاليو کوډو نشي دوزخ مخيه ! واوره.

پېغله زمونږ کليمه داره له ټټره تږي

د ايينې د سپين ورغوي د پړک پيڅې پسې

جلان ورک يارته د مين زړه مر غلره تږي

چنګاښ/۲۲ /۱۳۸۳

کابل رشاد ادبي کره کتنه.

وژني مې ګام په ګام

عجب کيفيت لري دا زړونه ځکه زر پټوي

خوږو ليمو کې چې ګل دښت ګل دښت نظر پټوي

خبر دی که کېناستم د ستا د لوپټې سيوري ته

واورې هم کله کله غېږو کې سپين غر پټوي

خوله يې په پښو کې ده په يو چړپ زر هينداري ژويي

اوس د جوهرو پسرلي يو جادوګر پټوي

وژني مې ګام په ګام خو بيا هم مينه ناک دی جانان

د سندرغاړي سل عيبونه يو هنر پټوي

کاږه شکست کې جلان تمه د ژوندون نلري

بيرئ چې ماته شي ضرور يې سمندر پټوي

مرغومی/۱۵ / ۱۳۸۳

کابل پوهنتون

د اوښکو ژبه

جانان چې کاڼی شي د غوښې له قالبه ووځي

زمونږ له سترګو نه د سپينو اوښکو ژبه ووځي

ګرانه ! بيلتون دې زمانې لره پيکه کړم داسې

لکه د ځوان شاعر غزل چې بې مطلبه ووځي

چې پسې وژاړم ښه وژاړم د مه مې وشي

لکه ناروغ نه چې په يخو اوبو تبه ووځي

ياغي جذ بې دې له خيالي ځوانی نه وښويدې

لکه تيرې تيرې ليشې له پاخه کبه ووځي

جلانه ! بيا به دې پښتون ايمان کې څه پاتې شي؟

د مينې وړانګه که د مينې له مذهبه ووځي

زمری/۲۰ / ۱۳۸۳

کابل

غنم رنګ ستورى

ستا د سترګو سيوري مې ليدلي دي

دوه غنم رنګ ستوري مې ليدلي دي

ځه چې پر ګلابو دې نن ولمانځم

ای ! د بڼ پر لوري مې لیدلې دي

ګرانه! د رڼا د میناري پر سر

ستا د نامي توري مې لیدلي دي

یو شاعر غلام بل تخیل غلام

دوه تنه کمزوري مې لیدلي دي

وږي جلانه! زړه پوښتنه نه کوي

دې چم کې سر زوري مې لیدلي دي

سلواغه /۱ /۱۳۸۲

کابل

د ګلپاڼو اتڼ

د ښکاري نظر د تورو غشو ښکاريو
د دردو په څېر په سرو پرهارو بار يو

څو سيکې ستا د مسکا لرو په زړو کې
شکر سختې غريبۍ کې هم مالدار يو

موږ ساده يو خو په خپله سادګۍ کې
د شړيو د تارو په څېر ګلدار يو

مه مو وژنه د ښايست مور به کړې بوره
مونږ بچوني د سپرليو د سردار يو

په تياکو پښو په کاڼو په ازغيو
رسيدلي د سپينچکو تر بازار يو

د ديدن وړانګين لاسونه را اوږده کړه
د ارمان په ګړنګونو کې ايسار يو

د ګلپاڼو په اتڼ پسې جلانه

ليوني يو خپلو زړو نه راګوزار يو

وري/ ۸ / ۱۳۸۳

رشاد ادبي کره کتنه تايمني کابل

کټ مټ

ستا لیونۍ سترګې له سپینو کاڼو تور اخلي

د فلسفو خبرې ځکه دلته زور اخلي

د دیدنونو مسلمانې شیبې ځومره ښې دي

زه له ګلاب، ګلاب ،ګلاب ځېنې ټکور اخلي

پرون یې تاپسې دنیا چې کړه خبرې کنه؟

.سپینچکه! لمر درنه یو ځو جلوې په پور اخلي

زه بې سواده یم په ټکي باندې نه پوهېږم

جانان د خولې ازمېیښت هم لکه کانکور اخلي

کټ مټ جانانه ! والله ستا قهر ته ورته ښکاري

د ستا جلان ځکه په غبرګو لپو اور اخلي

لیندۍ/۱۲/ ۱۳۸۲

کابل

د يادونو سوداګر

نظر د ميني مې د حسن سيپارې تخنوي

لکه سحر نسيم د ګل شونډې پستې تخنوي

زړه را نه غواړي د پستو څنو ورمې ملګرو

بیا مې د اوښکو په رڼو ګوتو لیمې تخنوي

ستا د یادونو سوداګر زما د تن کلي کې

اوس ښه بلد شو د زړه پټې دروازې تخنوي

که مې په ژبه وکړلې دا څه شرم نه دی

زېړوکی لمر هر مازدیګر کې ګلدرې تخنوي

کله مسکی شي کله غونډې جلوه ګرې پېڅې

دا شوخکی نظر د چا دی؟ ایینې تخنوي

دا چې مې سترګو کې راشین شو د سکروټو ګل فرش

د خوب لمن راته جلانه شوګیرې تخنوي

لیندی/ ۵ /۱۳۸۰

اریوب ځاځي

ښکل یې کړه للو دي

ستا د مخ جلوې که پېغلتوب ته رسېدلي دي
زما هم امیدونه زلمېتوب ته رسېدلي دي

چم ته د جانان چې ښایستونو غېږې ورکړلې
پوه شوم چې سپرلي هم مینتوب ته رسېدلي دي

پام کوه د شوخ نظر خاونده غضب مه شینده
دلته ګریوانونه لیونتوب ته رسېدلي دي

ښکل يې کړه للو دي د چا ياده تخنوه يې مه

اوس، اوس پرهارونه ايله خوب ته رسېدلي دي

هغه دي جلانه د ادب د ايينو پيڅې

ځومره په هنر، هنر اريوب ته رسېدلي دي

لړم /۲۰/ ۱۳۸۰

اريوب ځاځي خيرمېنه

يادونه: دغزل مي دشپې په خوب کې وويلو .کله چې ويښ شوم ټکي په ټکي مې ياد وو او ومې ليکه.

لپې له سخا ډکې

د ښتې دغاتولو يې رواني دمخ رنګ پسې

غرونه په ګونډو ګونډو ښوييږي په يو دنګ پسې

دې ته تعجب سترګې مې شوې لپې له سخا ډکې

اوښکې وروړي در ګرده کور ته په ملنګ پسې

سرمو په تلي وي مونږ د ځان قتل غوښتونکي يو

تل ګرځوو زړونه د قاتلو سترګو جنګ پسې

څه ماشوم عادت لري له ځانه څه خبره شه

دا دې شيخ توبې تړي، دستا د بنګړو شرنګ پسې

زر شه ساقي جانه! د مودو تندې اخيستي يو

ترك زړونه موچوي خدايګو، نور د جام په کړنګ پسې

لږ تم شه جلانه يو غزل په حسن وليکه

اوس راځي ملکه د ښايست د رباب ترنګ پسې

ورى/ ۴ /۱۳۸۱

اريوب

بابولالې

رب چې خورې کړې په فطرت د ښايستونو څنې

مونږه به هم لولو هميش په نظرونو څنې

سپرلی په شونډو له مستی نه بابولالې وايي

پاسته نسيم ته اوړي را اوړي د ګلونو څنې

زاهده ته پوه شه او خدای پوه شه چې خوند نکوي؟

دا چې کړې وړې پرتې دي په خالونو څنې

پکې تصوير مې د ښکلوکې جانان لولپه شو

د خيال هيندارو کې مي شنې شوې د اورونو څنې

لمر د شغلو په ګوتو بيا د کنډو زړه تخنوي

پر زړو مو و غزيدې بيا د اميدونو څنې

په هغه وخت راځي غوړو ته د مچکو خرپ خرپ

دا لوړ چنار چې لمبوي په ګودرونو څنې

اوس مې جلانه د شهيد ارمان مزار په پيڅو

ډيوې د وينو بلوي د پرهارونو څنې

چنګاښ /۷/ ۱۳۸۰

اريوب ځاځي خېرمېنه

بې کچې ټکور

د اېينو په دښتو اور ورېږي اور ورېږي

لا پرې هغه مړ شوی نه وي چې بيا نور ورېږي

د لمر سپينوکو وړانګو ټولې کړئ لمنې ترېنه

هسې نه تورې شي په دې کوڅو کې تور ورېږي

ملګرو لويې حوصلې کړئ د غرور کلی دی

دلته د هر يوه لفظ لفظ ځنې زور ورېږي

لږ پکې ونغاړه کرم چې نور مې نه ځوروي

ستا د نظر تندر خو زما د زړه په کور ورېږي

خدايه! دا کوم ښکلې ګلونه د خندا شيندلې ؟

نن مې دردونو باندې بې کچې ټکور ورېږي

ټوټې ټوټې شي د جلان په وير لړلې ټنډې

هلته خاموشه خاموشي ده دلته شور ورېږي

چنګاښ/۲۸ /۱۳۸۲

اريوب ځاځي خيرمېنه

د شیدو جام

د ګلو بدرګه چې ګام په ګام ورسره ځي

په مست او سندریز تګ مې ګلفام ورسره ځي

د مخ له ایینو نه یې ګېدئ جلوې زنګیږي؟

که پیڅه کې د سپینو شیدو جام ورسره ځي

دا دوې کوترې دي د نامعلوم جادوګر لونه
د سرو پاپیو تلو کې روغ بام ورسره ځي

!دستا د کلی خوا ته چې هر څوک درځي جانانه
زمونږ له خولونه خامخا سلام ورسره ځي

اشنا چې د نازونو جامې واغوندي جلانه
دنګ غرونه د ښایست په احترام ورسره ځي

لړم/۱۶ / ۱۳۸۱
اریوب ځاځي خېرمېنه

خدای دې راپېښ کړه

تاپسې نظر ګرځوم تا پسې زړه ګرځوم

ستا په ځوانئ پسې هروخت دوه تنه غله ګرځوم

راټولومه د جانان د راتلو نښه ترېنه

د فا ل نیلی د هرسړي پر اووم پله ګرځوم.

بې کاره نه یمه دا هم لوی مصروفیت ګڼمه

ستا په وړو وړو خبرو پسې خوله ګر ځوم

هسې للو شم د سحر د بانګ نه لړ څه وړاندې

د سحر لمونځ ګرانه! همیش په لمر خاته ګرځوم

مینه به زر په تا ناتوان جلان تاوان کړي اشنا

خدای دې راپېښ کړه تاته لاس کې تیار مړه ګرځوم

لړم ۲۰ ۱۳۸۲

افغان ادبي بهیر کابل تیمنی

زېرى

په ايینو د نرګس ستا د انځور رنګ را درومي

خود به د وخت د ښایستونو تر منځ جنګ را درومي

بلا دې واخلم زېرى واخله د فطرت ښاپیرۍ

ستا د سندرو په څونډې بوی د لونګ را درومي

زاهد دې وپیې تسبې د حورو شنو خالونه

مونږ ته دا بس دي چې په لوږ غږ دجام کړنګ را درومي

هر مازدیګر زما د زړه د وینو تږی جانان

د خپل قلنګ پر غوښتو بې کچې بد رنګ را درومي

په سرو ګوتکیو د جلان د زړه ټوټې ټولې کړه

د روح لاسو ته يې د مرګ د زنځير شرنګ را درومي

د وري ۱۸ ۱۳۸۰

ځائي اریوب خیر مېنه

د روح کنډول

په تورو څڼو مست سپرلی څومره عجب غرېږي

لکه د مینې پر کېسه د شاعر لب غرېږي

خود به له چین نه ښاپېرۍ را لېږي گل د خندا

د سندریز تار په زړه وړونکي تر نګ مطلب غرېږي

د مازدیګر په زېړ جبین به ګل، ګل وکرل شي

دا ځوان ګودر به اوس د نجونو په مذهب غرېږي

راځئ په مینه، مینه واورو نوراني خبرې

زما د جانان په طلايي تندي کې رب غرېږي

خدایه! سرۀ ژبه د لمبو يې پرې کوه په توره

زمونږ فردوس ته جهنم ډېر په غضب غرېږي

ګستاخ بانه د جلان روح کنډول کې مست شور کوي

لکه د پېغلو په لاسو د بنګړو ژرب غرېږي

دلوه د اختر ورځ ۱۲۷۹

اریوب ځاځي خېرمېنه

دوې همزولې پيغلې

واه واه د خندا په توره وار کوي زړه وربېي

دا خو عجيبه د هنر کار کوي زړه وربېي

يا د اداګانو جادو ګرې جامې واغوندي

بيا خو خامخا سينې ته لار کوي زړه وربېي

ګرانه ستا اوبلن نظر چې ستا پر اننګو ساز شي

لکه تود ګبين د خوږو تار کوي زړه وربېي

دوې همزولې پيغلې په يوه رنګ د يوې کوڅې

بس د شيبو سيوري ته سينګار کوي زړه وربېي

ستا ساده جانان ساده اجل جلانه پام دې وي

کله کله يونيم خوی هوښيار کوي زړه وربېي

وري ۱۴ ۱۳۸۳

افغان ادبي بهير تيمني کابل

غمازګره سوله

غواړم تخيل ته مې دشوخو نازو رنګ راوړم

اور شه چې غزل ته مې نوښت راوړم اهنګ راوړم

څه ساده انسان يم کشماليو پسې لاړ شمه
پوه نه شم چې بيرته راځم غيږې غيږې بنګ راوړم

بيا يوې تور پروني نغمه ګرچم را خاموش کړلو
ځم د لمر مطرب نه د جلوو د رباب ترنګ راوړم

ستا دهنرمند نظر وړوکی شان شاګرد خويم
ځکه دمين احساس ورغوي باندې چنګ راوړم

ای! وچې موسکا کې مې د وير لکيرې ولوله
اوس هم انځورونه د دردونو د کړنګ راوړم

اوس چې غماز ګرې سولې زړونه را تړلي دي
خدايه د ځلورو ګلو منځ ته ځنکه جنګ راوړم ؟

غشی د اوبو چې مې د زړه پر غرمه وګرځي
ماتې ماتې اوښکې د نظر د جام په ځنګ راوړم

سوال کوه جلانه چې د مينې پسرلی شمه
تا ته به دعا هم د سندرو له ملنګ راوړم

وری ۶ ۱۳۸۳

کابل

ځوك دی؟

د ګل مخ باندې اوده ښکلوکي ځوك دی؟

د ښایست په لباس پټ پستوکی ځوك دی؟

شغلې هم په سپینو شونډو ترینه مۍ څښي

دا د مستو میو مست ډنډوکی ځوك دی؟

دا د غوخ زړګي پرهار باندې چې پېښې ږدي

د غرور په لار روان مستو کی ځوك دی؟

روح مي پروت د عزرائیل جانان په درکې

خلك وايي دا ماشوم وړوكی څوك دی؟

د مخ پيرك يې د نښترو څنې ښكل كړې
د كنډو پر سر ولاړ سپينوكې څوك دی؟

واه نظر له مې خورا شيرين شيرين شو
ای جلانه! د ګبين كنډوكې څوك دی؟

مرغومی ۲۶ ۱۳۷۹
اريوب ځاځي خېر مېنه

شومې شپې

مونږه تږي کړی کړی دي لومې لومې شپې دي

د درد لمبې زېږوي ښې را ته مالومې شپې دي

که تورې تورې پښې يې هر څومره په شونډو ښکل کړو

رنګ د جانان د څنو نه راوړي څه شومې شپې دي

وايي دوه ستوري سره غېږ په غېږ شي سوال قبلېږي

ای تور پېروني بوډۍ! وايه هغه کومې شپې دي؟

هغوی خو تل زمونږه قتل ته لمنه وهي

هغوی چې تاسو ته پر پښو رغږي مظلومې شپې دي

زمانو ډېرې د رڼا پيڅې په خولو کې ورکړې

خو پيغلې نه شوې لا همغسې ماشومې شپې دي

تور ومه سپين يې کړم جلانه چې يې ولمانځلم

د يو چا تورې تورې سترګې هم معصومې شپې دي

کب ۲۹ ۱۳۸۳

افغان ادبي بهيرتيمني کابل

بسم الله وایه

په خوله تیپه او مهین لاس چې په چمبه لګوې

دا خو ګلاب زما د ژوند په ګریوانه لګوې

!پی مخي مخ کي د غصي کربني ساده جانانه

څه تور خاپونه دجنت په دیواله لګوې

منم چې ما به د جانان په نامه نه بولې ته

بيا د نظر منګولې ولې مې په زړه لګوي ؟

د ترنم دا ژوبله ژبه مې راوړې ځکه
وايي چې ته پرې د موسکا خواږه ډېر ښه لګوي

ته که هر څومره جامې واغوندې د ورکو شيبو
لکه هنر مې داحساس په شونډو خوله لګوي

وخت ډېر سپېره دی درنه ناز د مينې ونه لوټي
بسم الله وايه چې ښو سره بانه لګوي

هله به ښکل کړې د جلان تندی دخيال په شونډو
چې مړه ډېوه د اسوېلیو پر لمبه لګوي

کب/ ۳۰ /۱۳۸۲
رشاد ادبي کره کتنه تيمني کابل

درونډ سیوری

وویشت د مرګ کاڼو له کاله مو لوی ور ولوېدو

درونډ سیوری د پلار مې هم خالقه له سر ولوېدو

اوس د ژوند اغزنه کږلېچنه لار لا ګرانه شوه

یوړم د تیارو ګرداب له لاسه مې لمر ولوېدو

اوښکو مې د زغم د دېواله ډډه ورسته کړله

ړوند شومه له سترګو مې روڼ اندی نظر ولوېدو

امر دی دخدای چې مور او پلار یې رانه واخیستل

زور راکوي دا په سترې غږ مې خنجر ولوېدو

داسې جلان پړمخې نسکور د درد څپېړو کړو

ته وا بارانی طوفان کې خرپ شو نښتر ولوېدو

کب ۱۰ ۱۲۸۵

اریوب ځاځي خیرمېنه

د ګران پلار د مړیني پر وخت

ګېډۍ ګېډۍ لمبې

یو څو زاڼې د زانو له قطاره ووتې

ګېډۍ ګېډۍ لمبې مې له پرهاره ووتې

!د بل کهکشان غېږ کې چې جلوه جلوه شوې ستوریه

ګېلې مې له ستومان ارمان مداره ووتې

په غشو ګوتې پرې شوې د ښایست د مطربانو

نغمې د تورو څڼو له هر تاره ووتې

سیالۍ کې د رندانو مې جنون ونه ګټلو

ژوندۍ ژوندۍ توبې مې له خماره ووتې

پیمخې زمانې چې غنم رنګې شیبې راوړې

ما ویل که د بنګ څڼې له کوکناره ووتې

که ژرنده دې د پلاروې هم په وار د هر چا وار وي

جلانه لیونیه ! ته له واره ووتې

غبرګولی ۲۱ ۱۳۸۱

اریوب ځاځی خېرمېنه

له نازه ډک فلم

اوس مې د زړه دهوسۍ مرګ ته په خیال شک تېرېږي

ستا د نظر بوښ غوړی پړانګ چې داسې څک تېرېږي

له نازه ډک فلم دې وینم د لیمو په پردو

ستا هر بانه د اداکار پر مټ ټوپک تېرېږي

خدایزده د کومې رڼا لپو کې ښېرې د تیارو؟

لمر مو د کلي په سر تور واوړي چابک تېرېږي

د مستانه زړه لېونی خندا په کټ کټ وکړي
سرو پرهارونو کې د سپینو تورو پرک تېرېږي

دیدن مې بار کړو د امید د زلمي ولوباندې
خالقه ! خیر د رقیبانو په پاټک تېرېږي

که ګستاخي نه وي یارانو د جلان پر شونډو
قافیه یې شوخه خو ردیف پرې ډېر نازک تېرېږي.

تله ۲ ۱۳۸۱
اریوب ځائي خېرمېنه

پوستکی تور

مونږ زړونه مینه ناك لرو مونږ ګورو تصویرونه
مونږ ګورو په ګلپاڼو کې د ستورو تصویرونه

مودې وشوې لیمو نه مو پوستکی تور ښویدلی
ماښامه! راوړه لږ د څڼو تورو تصویرونه

را ځه جانانه! ورك ورك شو نظر کې دیو بل
په نورو کې چې رنګ رنګ شي د نوروتصویرونه

د حال په ژبه وپوښته ماضي ده پرې خبره
دې چم کې ولي شوي د سر زورو تصویرونه

د خیال پرایینو د شوخ زمان له تښه اوس هم
جلانه! ګرځوو د اور د سیورو تصویرونه

کب / ۲۱ / ۱۳۸۲

رشاد کره کتنه تايمني کابل

مهربانه شپه

سترګي په تکه سره غوسه مینځي لمبه راکوي

په ډبرینو جامو پټه ده خوله نه راکوي

د کال په شپو کې یوه شپه تر پخې شپې وروم

دا مهربانه شپه پوره د کال خواږه راکوي

جانان وعدې کوي راتلو ته يې تاله پرته ده

غشي د ځان سره ساتي تشه لینده راکوي

د ژوند په پل کې به يې وکرم ځواني په نذر

خو که جانان د ناز په لپو کې اوبه راکوي

وربانديې ګران یم او په زړه کې يې ځای هم لرمه

خو بیا پرې دومره باور نلرم چې زړه راکوي

یو سور کافر به هم جلانه داسې کارونکړي

لکه دا غرونه درد چې پښتانه راکوي

وري ۱۱ ۱۳۸۴

کابل

د سپېڅلتوب خاطر

د درد په سرو وزرو ګر ځمه ټکورنلرم

لکه یتیمه مرغی مورنلرم مورنلرم

منم چې دښت یمه د غره په شانې لوړ نه یمه

خو خپل ضمیر ته مې د وخت د خولې پېغور نلرم

ستا د حیا د سپېڅلتوب خاطر، خاطر کې لرم

دا چې په سپینو تورو ټوک ټوک یمه شور نلرم

ترکیب مې خپل او خیال مې خپل، غرېړو ټول په پښتو

د چا پور نه منم او زه هم په چا پور نلرم

یم بې سندرو له مودو د تخیل نغري کې

جانانه ستا د ګل غوټیو سترګو اور نلرم

ها پخوانی نه یم چې غر به مې په غېږه کې وړو

جلانه اوس خو د یوې ځپېړې زورنلرم

لیندۍ ۲۹ ۱۳۸۴

کابل

ډالۍ

دا سایل څوک دی؟ په زړه کې راته ناست دی

پښتونخوا غوندې په خوله کې راته ناست دی

د نغمو پلار مستانه کاروان یې بولې

د سندرو شنه ځنګله کې راته ناست دی

پسرلی د تفکر فلسفې وایې

د هیندارو رانه غره کې راته ناست دی

دا د نیا مو د پښتو بې زوره مه شه

درویش ویښ د ننګ شمله کې راته ناست دی

اخ اکبر مې د زرینې مینې برج دی

د نوښت په لمر خاته کې راته ناست دی

انځور ګر د زمانو لیوال مې خوښ دی

د شریعت په ښې مټه کې راته ناست دی

د ښایست دسمندر غاړې جلان شوم

یو ړنګ ښنګ د ناز څپه کې راته ناست دی

۱۳۸۴زمری ۲۵

افغان ادبي بهیر کابل تایمني

د پښتنو حجرې

راړنګه شه پخې شپې د دیدار له پاره وي
ساړه ساړه وختونه خو د وار له پاره وي

د زړونو راکړه ورکړه ده په مینه کې اړینه
په ژوند کې خو سړی پیدا د کار لپاره وي

د غم کاڼي راوله چې مې ژوند پرې ښایسته وي
جانانه نغرې خو د انګار له پاره وي

په تاسې کې خو ستر خلک وي سترې سرمایې
په مونږ کې خو د سر سړي د دار له پاره وي

د چپ ناستې دې ځار شم څه خو ووایه جانانه
حجرې د پښتنو خو د بندار له پاره وي

په شوق یې د راتللو اوږده لار څاره جلانه
مینې سترګې تل د انتظار له پاره وي

سلواغه ۳ ۱۳۸۵

شمشاد تلویزیون کا بل

غوټه زرکه

ملګرو څکه موځوانۍ د مستۍ اور نه کوي

لارې ګونګې دي قدمونه پکې شور نه کوي

د زمانو له ګردابو مې رایستلې شي خو

جانان له دوو ګوتو نیولې یمه زور نه کوي

زه وم چې زړه مې د غرور بیرغ ته نذرکړلو

ګنې وښیار خلک په جګو غرو کې کور نه کوي

زړګیه ! ژویه د احساس پر شونډو سرې سکروټې

دې چم ګاونډ کې څوک د سپیني خولګۍ پور نه کوي

زما رباب د ستا خاورین منګې د ګوتو لاندې

د احساساتو ژباړې اوس په ټنګ ټکور نه کوي

جلانه ! ځکه لکه غوټه زرکه تول نه کوم

ست دخوړې میني د مړاوو سترګو تور نه کوي

۱۳۸۵چنګابن ۲۸

کابل نوې کارته

تول : دزرکې په پښو خوځښت چې دېره چټکه روانه وي

مات غمی

يادېږي مې ډېر زيات د وړانګې پل غوندې جانان

راپېښ کړې خدايه! نن دګل غزل غوندې جانان

د زړه د مات غمي شونډې مې تل لولي ملګرو
د ستړي لاروي د ورک منزل غوندې جانان

د شپې په تور بخملو اننګو کې راته خاندي
د ګورو غرو په منځ کې د ځنګل غوندې جانان

چل بازې زمانې څه په خواږه کشمکش يوړ
د زړه له افغانستان نه د کابل غوندې جانان

د ښار د ښايستونو ميناريې پسې نسکورې
جلانه جنتي ژوند دی شډل غوندې جانان

۱۳۸۴غبرګولی ۲
کابل

د رښا میندې

زموږ ماشوم غږ په میرانه هر ډګر وړی دی

هر چا له دې چمه په هر مهال مات سر وړی دی

زموږ د کلی له اسمانه هر چا کړې ولجه

چاترېنه لپو کې سپوږمی وړې چا لمر وړی دی

خدای خو لرو یتیمې اوښکې به رښا میندې شي

خېر دی که تورو ماښامونو مو سحر وړی دی

اوس را ټوکېږي نیم وززي ګلان دلته ځکه

یو ستمګر باد د سپرلي نه پوست وزر وړی دی

سلواغه ۱۷ کابل ۱۳۸۲

د لمبو ژبه

ښځې لګوي اوس په کشماليو انګارونه

راوړي دي د وخت ځيږو سيليو انګارونه

اوس ژبې د لمبو شولې جنډې پر قبرو رپي

شيندي خاورو کې ننه په کوپړيو انګارونه

غوټۍ د تودو وينو د پرهار خوله کې وريتېږي

کفن شول جنازو له د ژنکيو انګارونه

د مړې زمانې مړو زلمو پاڅون او وحدت وکړئ

ځيږې ګوتې تپې پر ملاليو انګارونه

سپرغۍ چې د جلوو د ښنو له تلو را تويږي

اغوستي دي د لمر سپينو کوديو انګارونه

پر کلك زنځير يې وتړل نيم ژاوندي سحرونه

بې کچې زورور شول د تروږميو انګارونه

خبر يې؟ د ګلپاڼو موسکا وينې غورځوي

ژوولي په پستو شونډو سپرليو انګارونه

پوښتي مو نو نور ځله چې ژوند څه دی حالت څه دی

جانانه موږ للو کړل په زړګيو انګارونه

لیندۍ ۲۹ ۱۳۸۰

د ځاځي بابا ادبي غونډه

په ګستاخ ګلبڼ د سپرليو تماشې

مونږ د طبعيت پرتندي تل د وخت تندرو نه خورو

څه وکړو د شوخ نظر په جام کې سره اورونه خورو

سر شلوو ګرېوان شلوو څپېړو باندې مخ وهو

هم د ليونو په څېر تاوکړي زنځيرونه خورو

موږ ستا د ګستاخ ګلبڼ سپرليو تماشې کوو

نه له تا ښايست ژويو او نه دې ګلګځونه خورو

هغه د توبو جنازې لاړې د ژوند مېتونه
اوس خوبه د لېو په کنډول کې شرابونه خورو

موږ سرېخواره نه يو مطربه نغمې سازي کړه
موږ.ه په سازونو د روحونو تصويرونه خورو

وير، د وير کيسې دي د رڼو اوښکو په ژبو مو
مه پوښته موږ مه پوښته بس پرېږده چې خپل زړونه خورو

اوسه مطمئن زموږ هر لفظ د کاڼې کرښه ده
موږ.ه ښکلي نه يو چې وعدې خور قسمونه خورو

وړاندې چې د عشق ډګر ته شو نو بيا دي دوې کيسې
يا جانان ګټو يا به جلانه پرې سرونه خورو

دلوه ۶ ۱۳۸۰

اريوب ځاځي خيرمېنه

د ستورو کتورى

شاعر زړګي ته مې خمار د تودې مينې ورکړه
چې مرورې زمانې درته سپرلي راوړي

د شپو پر بام مې جانان اينسي ګل بخملي پاڼې
د سپينو ستورو کتوري نه به غمي راوړي

که نه يې زړه کې مې يې ګرانه پښتنو کې رواج
مړي قبرو ته وړي واپس ترېنه پتکي راوړي

ته چې پروته شوې په مټو مې خاپوړې کوې
زما شړى به هم د سرو ګلو ځونډي راوړي

د بنګاوو د ياغيستان ډېوې به لا مستې شي

که د خیرنو رڼاګانو رنګ زړګي راوړي

اه دنګ جلان دې په چاکو پرې شوې پانه بوله

د بېوسی سیلۍ یې یو خوا بل خوا وړي راوړي

مرغومی ۱۳ ۱۳۸۴

افغان ادبي بهیر کابل تیمني

دپښنو ښکالو

څه شوه خالقه څه شوه څه شوه ړنګه ښکه وړانګه

نن مې په زړه باندې بيا اوري هغه دنګه وړانګه

دپښنو ښکالو ته يې تر سپين سحره ويښ اوسيدم

بيګاه ونه ګرځيده ستورو باندې چنګه وړانګه

ښايي د لمر له پا چاهۍ يې ور ته زېرى راوړ

بيا د کابل له اوږو تاو شوله قشنګه وړانګه

دا چې د څېو رنګ ټومبمه د رڼا پر تندي

ملګرو ډېره مې خوښېږي غنم رنګه وړانګه

اوس د ځوانۍ ولولې پيو د بيلتون په تارو

د زړو د بام څخه مو والوته خوشرنګه وړانګه

دا به تر څو د اشارو په ژبه رمز غږوي

خالقه! تا کړه خبر بوله دغه ګونګه وړانګه

د غرور څلي څه نظر پرې د کرم ونکړو

ګنې څو ځله يې له پښو تاو شوه ملنګه وړانګه

کب ۱۶ ۱۳۸۰

اريوب ځاځي خيرمېنه

غزل

ګله! تاوده ساړه وختونه تا ته ياد دي کنه ؟

د فطرتونو اتڼونه تا ته ياد دي کنه ؟

چې د تاوکړو جذبو غېږ کې به لمبه لمبه شو

ها! غوړيدلي ګلکڅونه تا ته ياد دي کنه ؟

د عشق ملکو به چې راوړې جنت ګرې شيبې
مست محفلونه ربابونه تا ته ياد دي کنه ؟

د روح ګلدان کې به للو شو پيڅې پيڅې خمار
په توبو را به غله جامونه تا ته ياد دي کنه ؟

مچکو خرپ به له ښايست نه ترنم جوړه وو
د خوږو مينو تصويرونه تا ته ياد دي کنه ؟

د لمر شغلو به د کنډو پر ټټر و ټپلو
د شنه نښتر کاږه لاسونه تا ته ياد دي کنه ؟

زېړ مازديګر به د چينې پرمخ شو شاولې واولې
شول په نڅا به چنارونه تا ته ياد دي کنه ؟

نظر به هم نظر کړليچ باندې تيندك خوړلو
ډېر پکې مات شول تنکي زړونه تا ته ياد دي کنه ؟

زمري ۱۹ ۱۳۸۰
خېرمېنه
د څلي د غونډۍ په سر

د ګلپاڼو پړونی

رنګ د محبت په شیبو پروت ښه دی

څه سرور په ویښو جذبو پروت ښه دی

للمې چې د زړونو کړي خړوب خړوب

مخ دې دښایسته پر اوبو پروت ښه دی

غېږ کې د شوګیر اوسم په سرو سترګو

خوب مې دموسکا په تمبو پروت ښه دی

ستا پر سر پړونی د ګلپاڼو ښه

زما پر سر ځادر د لمبو پروت ښه دی

را د نرګسي میو پیالې ساقي

پرېږده زاهدجان په توبو پروت ښه دی

ځوږ ځوږ چې جلانه شي خاموش ماحول

غږ، غږ د ټپو په چمبو پروت ښه دی

وری ۱ ۱۸\۱۳۸۱

اریوب ځاځي خېرمېنه

د ارمان تنده

خاورې ایرې شوم د الفت له ژونده پاتې شومه

چې بې جانانه شومه څه بې خونده پاتې شومه

د دیدنونو پر اوبو مې شونډې نه شوې لمدې

د ارمان تنده ومه تنده تنده پاتې شومه

سنګین پولاد وم په پلکونو به هم نه ماتېدم

یو ځل چې مات شوم نو بیا بې پیونده پاتې شومه

نن يې لمن ته توېدم زمانې پرې نه ښودم

بې اسرې اوښکه وم ليمو کې بنده پاتې شومه

را نه خوښې د ژوند يو دوو وښيارو سترګو يوړه

زه ليونی جلان د غم پر دنده پاتې شو مه

سرطان ۲۵ ۱۳۸۲

دربيم مکروريان کابل

در مات شوی یم

کله چې زه دعشق په ذات شوی یم

له هغې ورځې نه میرات شوی یم

دهر ارمان له جنازې نه چاپېر

هروختې وېش په څېر د سقات شوی یم

اوس دې د سترګو سیپارو کې اوسم

د لیونی مینې ایات شوی یم

راشه چې غبرګ زړونه کړو غاړه غړی

ګرانې! را ماته شه در مات شوی یم

زمری ۱ ۱۳۸۲

اریوب ځائې خیرمېنه

دکړو څڼو پستي پښې

مين احساس شوم د نغمو پښو ته په رمز غږېږم

ته وا د ژوند د ګلکڅو په پښو ته په رمز غږېږم

خود به غرور خولې لګوي ستا د ښايست پر شونډو

ستا د کړو ځنو پستو پښو ته په رمز غړېږم

نازك خيال راوستم په خوند خوند د ساحل غيرې ته
لکه شنه ځانګه د ځپو پښو ته په رمز غړېږم

ګونګه چمبه وم د پيغلوټو په لاس ورغلمه
خود به بې دريغه د ټپو په پښو ته رمز غړېږم

ترينه مانا د ستا د نوم د پاکو تورو پوښتم
لکه نظر د ايينو پښو ته په رمز غړېږم

جلانه وخت چې په ګلکرو شيبو وتپلم
پښتون غزل شوم د پښتو پښو ته رمز غړېږم

تله / ۱۶ /۱۳۸۰
ځائې اريوب خېرمېنه

وړانګين مړوند

پر دښته د اميد مو کوږ کړنګ را ولويدو
دامن په پسته لمن کې جنګ راولويدو

د خولې د هر پوکي نه يې خنجر د اجل ځغلي
د کور انګړ ته دا رنګې بدرنګ را ولويدو

د لمر زرينې پيغلې له وړانګين مړوند نه اوس اوس
په څلي د ايرو يو بنګړی شرنګ را ولويدو

دا چا رانه پستو کې غوندې تور په ولجه يو وړو ؟
په لپو د ليمو مې سپينچك رنګ را ولويدو

ګلدان ته مې د زړه د سيلی غېږي نه يو بوټی

جلانه کشمالی دې او که بنګ راولوېدو

د لړم ۲۳ ۱۳۸۰

ځائې اریوب

د اریوب غونډۍ جانانه

د پخې شپې خواږه خوب غونډۍ جانانه

وخ در ځار د مینتوب غونډۍ جانانه

چا ن،ي مي خيال په تالپې توركانې

د شړي د ساده توب غونډې جانانه

د لمبه لمبه زړګي دي را نه غواړي

د اوبو د پيغلتوب غونډي جانانه

د عقلونو فلسفي در نه قربان شه

د ځوانی د ليونتوب غونډې جانانه

جلان مرمه پسرلي ته مي زړه كيږي

غيږه را كړه د آريوب غونډې جانانه

دلو/۸ /1383

هله پيښه کې مې نيسه

څنې لويشه اوبه راکړه د قاتلې تندې شور شوم

ته د شنو د ښتو سپرلی شوې زه د وچو غنو اور شوم

شوخ نظر دې ګل پلوې د وریتې مینې نشان کړم

ښایي اوس پاک مسلمان شوم ښایي رګ رګ کې دې خورشوم

!هله پیڅه کې مې نیسه چې تویېږمه جانانه

د شلېدلي ایینې غوندې د پرې وړانګو انځور شوم

اوس مې وړي پرکړلېچونوخدایزده کوم ګړنګ مې وخوري؟

اوس د باد پر اوږو سپور شوم اوس د ماتې پاڼې ورور شوم

لکه دنګ سپین غر یاغي وم خو بس ستا د ښایست پښوته

لکه ځلي د مړو خاورو دا څه چل و؟ درنسکور شوم

اوس دې ګرد پاکوم ګرانه له ګلچین ګلچین نظر نه

د لیمو نه لږ څه پاسه د ښنو لاندې دې تور شوم

ځان کرمه ځان رېبمه عجیبه غوندې جلان یم

اوس د خپلو جذ بو فصل اوس د خپلو جذبو لور شوم

وږی ۲۸ ۱۲۸۳

اریوب ځاځي خیر مېنه

تورې ګوتې

ځان ساته ګل ځانګې د تور وخت د اور لمبه دې خوري
ګرځي هره لار باندې د ورې نظر غله دې خوري

لا دتوروړمیو تورې ګوتې دلته وینې دي
ورو راځه سحره هسې نه چې رانه وه دې خوري

پام دې دی مغروره خپل غرور دې زیړوي ښېرې
تا چې خوري نوخپلې شوخي سترګي شوخ بانه دې خوري

ستا څه دي رقیبه! یار زما او زه د یار یمه

مینه خو زمونږ ده ضرورت څه دی چې زړه دې خوري

ای! د تورې دښتې پاچاه تور لیوان دې خوشي کړل
ستا انصاف هم دا دی چې رمې دې خوري شپانه دې خوري

ټول کړه د جلان خیاله د ښکلي جزیرې پیڅې
شور کوي د تور سمندرګي ځېږه څپه دې خوري

لړم ۱۴ ۱۳۸۰
اریوب ځاځي خیرمېنه

غبږ مې ورک دی

غبږمې ورک دی مورې مورې سترګی غبږ په چا وکړم

اخ په خدای نیمګړی شوم نیګړی غبږ په چا وکړم

ای ادکې! ووایه بچیه! راته ووایه

اوښکې اوښکې زړه مې دی راوړی غبږ په چا وکړم

خوله د ښیرازۍ مې په ډېرو د وخت ماته شوه

مینه مینه ژوند مې اوبو وړی غږ په چا وکړم

درد مې له یاغي ځوانۍ نه څلی د ایرو جوړ کړ

ډېر یم طبع خړی طبع خړی غږ په چا وکړم

بیایي مې جلانه اندیښني د ژړا غرونو ته

ستوني کې مې پروت د سلګو پړی غږ په چاوکړم

۱۳۸۳

اریوب ځاځي خېر مېنه

د خوږې مورجانې د مړینې په وخت

په دې زه هم نه پوهیږم ؟

څه د سرو سلګیو وخت دی چې ترکېږمه وریتېږم
د لوګي سکنی ورور شوم د لمبو په سر ګډېږم

ته مې هم په صبرلمانځې زه هم صبر صبرغواړم
دا چې نه درنه صبرېږم په دې زه هم نه پوهېږم ؟

په شیبه شیبه قاتل یې پېژنم دې پېژنې ځان
ته مې وژنې زه ځان وژنم خو دا ولې نه مړکېږم؟

دا مې لویه سرمایه ده د دردونو د ژوندون
د خپل مات ارمان په پښوکې اوده کېږم بیدارېږم

دا بایللی بخت جلانه د مالګین صابونه لار شوه
پرې غورځېږمه پاڅېږم او چې پاڅېږم غورځېږم

کب ۱۱ ۱۳۸۳

کابل ازادئ ریډیو

غزل

درد مې د فن جامې اغوستې غزل خوان دی

اوس مې زړه دیوه حسن ترجمان دی

ټول بدن يې دستم د كفر كور شو
يو ليمو كې يې نظر ناست مسلمان دى

په خوږو پستو كيسو كې زمونږ مرګ دى
اخ د سرو غشو باران زمونږ درمان دى

ديو چا مرګ كلى دارنګې خاموش كړ
ته به وايې چې يو چولى بيابان دى

لټوم دې د ګوتكيو په كوتو كې
ستا لاسو كې پرون ورك را نه ګريوان دى

اوسوو يې د زړه غټ منځ كې جلانه
وا جانان پر موږه ګران لكه ايمان دى

سرطان ۲۸ ۱۳۸۲

كابل كلاچه

غـــــزل

ځومره په نازدزړوپربام ځې چې راونه غورځې

جينۍ! کمکۍ يې په سترګام ځې چې راونه غورځې

مخ په مړوند کله پټېږي په دې ښه پوهېږ.م

ته خپل مين ته په سلام ځې چې راونه غورځې

دځوانۍ نوی اور دې زړه دلمس په شګوولي

که داوموشيدوترجام ځې چې راونه غورځې

نن دزيارت نغری بياغواړي دنذر ډوډۍ

ته دجمعې په شپه مدام ځې چې راونه غورځې

ها ليونی جلان په مينې پسې ځان مړکوي

هلته به ته ډېره پر بام ځې چې راونه غورځې

لیندی– ۲۱ – ۱۳۸۵

شمشادتلویزیون کابل

پښتو

ټول بدن د غوښې خو د زړه غوښه خو غوښه ده

ژبې خو دي ډېرې خو پښتو مې ډېره خوښه ده

دې ته سور غرور هم ګونډه ماتې شي سجدې کوي

دا د پسرلي شړی د لمر پر اوږو خښه ده

وخت څومره ساده دی چې ټپې مو په رسی تړي

چا پر شګو رېګو د درياب نيولې مخه ده

ماترې د زړګي جنت جنت کابل جوغدي راوړو

دا بره کوڅه خو راوتلې له دوزخه ده

هوډ دې د قاتلې تندې مات شو چې حلال دې کړم
څنګه ده جانانه اوس دې اور اور سینه یخه ده ؟

نن خو یې د څښو په پستو ګوتو کې ماته کړه
ستا جلان د ستا لمن کې پروت لکه شنه پخه ده

۱۳۸۴

کندهار د هوتکیانود غورځنګ ۳۰۰مه کلیزه

زریني شګې

لکه انار چې ناوې وار کړي په دیوال مات شي
داسې مې ستا د بڼو سیوري لاندې خیال مات شي

د سپیدو ستوري د ابجدو په زور خولې په خولې کړم
چې ستا د نوم تر کلي راشم رانه فال مات شي

پام کوه ډېرډېر د حیا پر سپېڅلتوب چېرې نه
پېغلې هیندارې نه تصویر ستا دجمال مات شي

لکه د غرو پر سر چې باد کې باراني څپې وي
کله دې داسې په درنو څنو کې شال مات شي

بیا به د اوو چینو زریني شګې څوک پخې کړي؟
که د یار سترګو نه د کوډو تور بنګال مات شي

جلان دې دارنګې پیکه کړم پښتانه ضمیر ته
لکه نقاد نه چې منطقو کې مثال مات شي

وری ۱۳ ۱۳۸۵

انځوريز ورغوي

ای ! راته وګوره په سترګو کې دې ستوري ژباړم

د لوی ښایست د خوږې ژبې نه څو توري ژباړم

د پسرلي خوږې سيلۍ ترې لوپټه جګه کړه

د يار د څنو ماښاميز ماښاميز سيوري ژباړم

هلته څلور جهانه زور دليونى ميني دى

هغه دوه کوره د غونډۍ پر سر چې ګوري ژباړم

د کايناتو د ښکلا وو انځوريز ورغوي

د طبيعت په ايينو کې مې چې ښوري ژباړم

د درد پر سرو پاڼو چې کاږمه جلانه کرښې

ارماني ژوند په احساساتو له هر لوري ژباړم

۱۳۸۴سلواغه ۲۸

کابل ا فغان ادبي بهير

غزل

لمربه له ګریوان نیسم د پښو پوړۍ به غر کړمه

ګورې به چې ښکه لاس په لوړو باندې بر کړمه

هله دې زه ومرم چې ټیکری مې د خوږې پښتو

بس چې د ستورو زمانو ته ورپسر کړمه

وخته! د هنر په تماشو کې به مې وستایې

یار چې ګوړه ګوړه کړم او زه ځان مرور کړمه

هله به یې زړه ته زور د مینې لاره وموميي

زیر زیر اننګي چې یې پر شونډو بختورکړه

و جلانه ! ډيرې جنګۍ به ليونۍ کړمه

زه چې شړې واغوندم اتڼ ته مټې ور کړمه

چنګاښ ۲۵ ۱۳۸۵

دشمشاد تيلويزيون کابل

غزل

له کاڼي جوړه کړي هينداره پوخ کمال هم لري

د غرو شډل بډل شاعر مې داسې خيال هم لري

بلا دې واخلمه اشنا د زمانو قاتلان
که سر کې کبر ګرځوي پېښو کې زوال هم لري

د جمعې لمونځ ځنګه په دې کلي کې نه دی روا؟
ملا نه واخله تر دې پورې چې کلال هم لري

د چاپه ځيرو ګرېوانو پسې په کټ کټ خندل
تا ته به ډېر خوند در کوي مګر وبال هم لري

دا ځل مې داسې د سندور پېغله ومونده
چې د ښايست تر ځنګ پر ځنو زرين شال هم لري

د زړه درې نه مې تيارې نه پاکوې جلانه
ګنې په ښي لاس کې د وړانګو سپين د سمال هم لري

سلواغه/ ۱۳۸۲/۲۴
کابل کلاچه

بغاوت

مینه زرینه وړانګه بولم دفطرت دکاله

زه په ښکلامین مدام ښکلاته ژوندتېروم

که څوك مې توردا‌غ لګوي پرلمن باك يې نشته

دانسانيت دفلسفې رڼاته ژوندتېروم

نورمې جذبې دغلامۍ وختونه نه قبلوي

!نوردبې ځایه حوصلولړۍ شلوم زمانې

دخاموشی دپـردوشاته اوښـکې نـه تـويـوم

!نـورپـه خندا خندا ضميرپـه چاړو وړم زمانـي

دبـې ګنـاه مـلالـوسترګـو پسرليز رنګونـه

نـورد دردونـو پـه خيرنـو پـاڼو نـه ليکمـه

دچـادمينې ترشاه پـاکې مينـه نـاکې هيـلې

دتوروکـاڼو قـاتليز محيط تـه نـه ژبـاړمــه

که لمر راخيژي له بل لوري بس راودې خـيژې

نوردهينداروپـيروي کـاڼـوتـه نـه منمــه

شپې دې داخپلې زوروري سترګې ښې برنـدې کړي

خوتورې پښـي يې دسحر پر پاڼـونـه منمـه

څـوك چې معصومـې خنداګانې په ژړاړوي

زه يـې دښـمن دصـميميت اومـحبت ګنمـه

دوی د ژوندون دنزاکت په مانا نه پوهېږي

بس لارويـان يې دظـلمت اودوحـشت ګـنمـه

چې دحيـااوشرم نـوم لاندې يـې پټ تېروي

ددې ټولنې بې مـانـې مـنفي رازونـه سپـړم

دزور او واك په تورقالب کې يې چې څه بندکړي

نور يې نړۍ ته داجاهل جاهل كـارونـه سپړم

داچـې پـه منځ دعاطفوكې لكـه اور ولاړدى

تـوكل په خداى دخداى په زوردغرورغراړوم

نـوردپښتوجـام كې اوبـه د رواجونو نـه ځښم

نـور د سپېڅلي بـغاوت شـراب پـه سـراړوم

لړم ۱۶- -۱۳۸۵

شمشادټلويزيون كـابل

په اوبو كې رانجه

ته خو شاعره د طبعیت شاعره

ته له خپل ځانه ناخبره ولې؟

لکه رنه هینداره

د مخ پر پاڼو دې سندرې قدرتي کښلې

لکه لونګ وي په نکریزو لانده

د یوې خوږې شاعرۍ بوی دې له ځوانۍ الوزي

! ای ! د طبعیت شاعرې

ته د ښایست لباس کې

ځانګړی سبک لرې

که خپه کیږې نه یو خواست کومه

د ځان په ګټه نه د ستا په ګټه

راشه کتاب د دې سندرو چاپ کړه

ګراني پوهیږې کنه ؟

د ا شاعري خو د شاعر نه د عوام حق دی

کنجوسي مه کوه حق ورسوه

د زړونو ژبې ته خدمت وکوه

د ارمانونود لوستونکو سترګې

اوبه اوبه کړه تندې وتښتوه

.....

!ای د طبعیت شاعرې

ته پرې هیڅ څه له ځانه مه ورکوه

د چاپ مالي لګښت یې زه اخلمه

زه هم غریب یم چندان وس نلرم

خو دځوانۍ سیکې پریمانه لرم

څومره چې وړې درسره یویې سه خپل کار پرې وکړه

.....

!ای د طبعیت شاعرې

زه یوه پته درکړم

د وفاښار کې

د هیلو چم کې

او بیا په ښي اړخ کې د میني په نوم

په کتاب ځای کې دې سندرې چاپ کړه

ګوره کمپوز یې نکړې

د مخ پر پاڼو دې سندرې فطرتي کمپوز دي

هم په کتاب د زمانې سریزه ونه لیکې

ځکه کتاب باندې سریزه اوس څوک نه خوښوي

خو

دغه یوه خبره یاده لره

چې د پښتنۍ انځور یې

د یوې تازه شني زر غونې وکاږه

ځکه چې شنه زرغونه

په رنګارنګ لباس کې ډېر ښه لري

د کتاب نوم دې کیږده

! ګراني

. اوښو کې رانجه

چنګابن ۱۳۸۳ ۲۸

اریوب ځائي خېرمېنه

ګیله

زما د شړی زما د شملې په سرکې سره ګلابه

زما په مینه کې روان ځپه ځپه ګلابه

ما د هیندارو په اوبو کې ستا نظر بلوه
ما د سندرو په خوږو شرابو ډېر لمانځلې
ما دې ښکالو ته بدرګه له ترنمه راوړه
ما دهنر د خوږو څنو رنګ کې هم پېیلې
د یو خواږه احساس پر ژبه لکه نوم دجانان
په خدای چې ګرانه ما خو ته کرلې ته کرلې
د پښتني عادت له مخې مې غېږ پرانستله
ما د نښترو او د غرونو شاعر وبللې

څنګه دې مخ د مرور سپرلي په څېر واړاوه
خدایزده د کومې زوروې ښکلا رنګ یوړې ؟
له ټولنیزه محبته دې لاس ومه خېژه
د ځان ځانی په لور د کومې ادا شرنګ یوړئ ؟
سندریز غږ دې د چمبې په شانته شور نه کوي
ښایي اشنا د زمانې د غرور زنګ یوړې
مستا نه ! اوس دې د حسینو جامې هم اغوستي
رنګ دنکریزو که خواږه بوی د لونګ یوړې؟

ګرانه ! ته ګرم نه یې چې زه چاته لاس وغځوم
لاس مې پرې کېږي په مړوند کې څوک مې لاس نه نیسي
زما د ځان غوندې جانان هم ما د ژوند لاره کې

له پښو ونيسي له غوږ څخه مې پاس نه نيسي

هو دادې حق دی چې مې زړه د اور په کانو ولې

څوک چې ښيښې پرې کوي غلی پرې الماس نه نيسي

د بخت په تورو ګردابونو کې مې ساه بنده ده

د ژوند کتونکي مې نظر نيسي احساس نه نيسي

منم چې زه به په سندروکې څه نلرمه

د تخيل په مينارو به لاس بری نلرم

خو ما دميني جانانه پېغله چينه وبوله

څه که اوبو ته د چا لېوکي منګی نلرم

که څوک مې ځواني هيلي رېبي لکه شنه فصلونه

کومې کيني ته په سينه کې ګرانه ځای نلرم

عمر دې ګل مه شه شاعره ګله ګل واوسې

زه په خپل ژوند کې بې دميني بل کوم شی نه لرم

وری ۱۳۸۵ ۱۳

د شمشاد تلويزيون کا بل

دلمر جامې

عجيب قاتل دى

عجيب هنر کوي

دلمر جامې واغوندي

را نه چاپېر تاوېږي

د ژوند ځوانۍ نه مې

دمينې سيوري

په رڼا ماتوي

۵/ ۱۱/ ۱۳۸۲

کابل وزير اکبر خان مېنه

وریته غنم

سلام سلام په ډېره مینه سلام

د نوي کال دې مبارک شه ګلې

د پسرلي په شان ته شین ټیکری دې

په ګلورینو وړانګو ډک شه ګلې

زه چې سحر له خوبه پاڅید مه

ما د لمانځه نه پس یاسین ولوسته

تا ته مې ډېرې دعاګانې وکړې

خوږو خوږو هیلو امین ولوسته

سږ کال خو کال په جم او جوش کې راغی

څنګه دي ستا د طبعیت ګلدرې؟

ژوند به دمینې ساز کې و نڅوي ؟

د خوږ نظر جنت جنت ګلدرې

نن فولکلوریک روایت وکاروه

نن دې دښې سترګې کجل بدل کړه

د زمانې په کږ لیچونو باندې

ښایست لمبه کړه ناز پر ګل بدل کړه

څښې دې ځوانې اداګانې کوي

ښایي هنر دې په زړګي ژوند کوي

په سرو لاسو کې د غمیو ګوتې

دا کلیوال عادت دې ډېر خوند کوي

پام کوه ډېر د وخت له وږیو سترګو

په هر څپک څپک سپیره وریږي

سپېلني ډېر دود کړه زیارت ته چې ځې

د چا پر چا ښه ځواني نه لوریږي

هو! رانه هېر وو دا په ډېره منه

یو څه مې تاته لیونۍ راوړي

د خړ څادر په خړه پیڅکه کې مې

وریته غنم درته ډالۍ راوړي

وری ۱۳۸۵ ۱

د نوي کال ورځ کابل

: زما خوږې مورجانې ته

هغه

!هاغه پورې شين بخونه غونډۍ ګورې

چارچاپېره ترېنه شنې ونې ولاړې

هلته پروت زما ارمان زما جنت دی

بام د میني ته د زړه ستنې ولاړې

چې د سرو شنو مرغکیو سیل پرې ګرځي

د خوږ لفظو اوازونو پرې اتڼ دی

پستور پرې له شینکي اسمانه اوري

د قدرت د رحمتونو پرې اتڼ دی

هغه شنه جنده چې رپي نري باد ته

پرې لیکلې مې سپېځلې کلیمه ده

ها زما د خوږې مینې سر چینه ده

د ژوندون د تصویرونو اینه ده

هغه دوې شناختې او ځلی چې ښکارېږي

.په وړو وړو زرینو شګو رنګ دی

چې د ژوند د وړمو ساز کې یې زه ساز کړم

ها، ګلاب هلته د مرګ کړی کې زنګ دی

رانه لاړه ته وا خوب کې مې ساه لاړه

د ژړا د غرونو سرته یې یاغي کړم

اوس چینه د یوې زرینې شاعرۍ شوم

د دردونو په سندرو یې غني کړم

د جمعې په شپه خو خامخا ورځمه
پاکه مینه یې په مینه مینه وایم
ایینې پرې د رڼو اوښکو کرمه
.د یاسین په زمزمو یې خدای ته ستا یم

د ۱۳۸۴ لمریز کال د سلواغې ۹
د لوی اختر ورځ
اریوب ځائې خېرمېنه

د ګل پاڼې

نن يو ګل ځپړمه

ملګرو دار نګې ګل

بلا ګلپاڼې لري

يوه ګلپاڼه نوراني

سپوږمۍ ده

د دې ګلپاڼې په سر تورې کربښې

يو سندريزه غوندې رنګ لري

نغمه نغمه ده

دوې ګلپاڼې يې دوزخ زېږوي

دوې ګلپاڼې يې جنت زېږوي

او دوې ګلپاڼې يې کوثر زېږوي

بله ګلپاڼه د ښایست غونډه کۍ

بله ګلپاڼه يې ملکه د ژوند

هم یوه بله ګرد کۍ ګلپاڼه

چې پر ټټر يې یو وړانګین تپی دی

خوا ته يې دوې ګلپاڼې نورې

اخ لکه د عشق جامونه

هم له دې ګله دوې ګلپاڼې څوړند

په یوه رنګ دي خو ګلپاڼې جدا

لکه د لمر یوه طلايي وړانګه

چې په اوبو کې له هینداري نه مچکې واخلي

۲۰وری ۱۳۸۲

اریوب ځاځي خیرمېنه

جهانونه مزلونه

ړوند خو نه يې نه نه ړوند مه شې جانانه

په لاسوکې مې کلپونه دي جانانه

په ليمو کې مې دوه نيم کتابه لوست دي

په احساس کې مې اورونه دي جانانه

د قتلونو غبارونه ترې چا پير دي

د جذبو په اتڼونو خنجر ګډ دی

چې دميني سرې پټۍ وې پرې تړلې

اوس پر هغو ارمانونو خنجر ګډ دی

ډېرينو غشو ژبې دي ايستلي

زمانو کړلي د زړونو چيني وچې

غېږې غېږې څنې نه شي کيښوی سر ته

د خوږو خوږو خوبونو چينې وچې

د سکروټو فرش څپک په څپک خور دی

په تياکو په زګيرويو کې مو ژوند دی

جهانونه مزلونه مو تر منځه

د بيلتون په سرو کړيو کې مو ژوند دی

د مو سکا ګلدارې بې کچې خپه دي

د باران له ترنم نه مرورې

دردوونکي غږ ته يې نشته ځوابونه

بتخانې دې له صنم نه مرورې

نو د زړه د غوښتو خوله مې ده پرانستې

د خوږې ميني سيندونه پکې مينځه

موده وشوه تخيل مې پيکه شوی

د نظر د مالګو غرونه پکې مينځه

کب ۱۳۸۳ ۹

کابل

لمبه

شپه که هر څومره

دتیارو تي

د شیبو جام ته لوشي

تي به وي تور

زیړوي سپیني شیدې

پوهیږې؟

سپیني شیدې

د رڼا یي ښښه ده

د وري ۳ کابل کلاچه /۱۳۸۳

زما ځواني مرګ ورور

سيد غني غني ته :

په دې ګومان مه شې چې هير به دې کړم

زه چې کوم دنګ يا غي پښتون ووينم
د ژړا خوړين غر شمه ته راياد شې
د پښتانه احساس ځيږه رنګ کې مې
لکه سپرلی راشين شې ګل اباد شې

!پر ځواني مرګې لارې تلليه ګله
ځنګه دې غېږه کې دنګ سر يوړو
ماته دې غرونه غرونه درد پريښودو
تا د ګلونو سمندر يوړو

!وخت بې ګوناه راته ثابت کړې ګرانه
ته پر اسلام ته پر پښتو مين وې
ته ددې خاورې يو رښتونی بچی

ته په دې دښتو په دې غرو مین وې

تا د حماس په برج کې ژوند تېراوه
لوی مبارز لوی مبتکر انسان وې
تا غلامي سور جهنم بللو
د ازادۍ د جنګ سر تېر انسان وې

په دې ګومان مه شې چې هېر به دې کړم
!نوم دې کرم د زړه پرځمکه ګله
د حال، ماضي پردو کې نه راښکارې
!په یو مجهول جهان کې ورکه ګله

که زمانو د رمز هینداره راکړه
ستا دقاتل تصویر به وژباړمه
خاموشه ژبه به یې سره تبۍ کړم
د شپو روان بهیر به وژباړمه

بیا به د وړانګو نه جنډه جوړه کړم
ستا پر خاورین ځلي به ورپېږي
شعار به دارنګې پرې ولیکمه
بد مه کوئ ځکه بد نه زړېږي

۲۹مرغومی ۱۳۸۴

کابل د صالحینو شهیدانو هدیره

زما د ورور قبر

!ګراني

سترګي دې وايي

چې په مينه باندې تيره کيږده

! ګرانې

باران چې اوري

ځمکه به نه لمد يږي؟

تله ۱۳۸۳ ۳

اريوب ځائې خبر مېنه

دوه پړکه سپوږمۍ

که د جام نسکوریدو ته خوله د گل شوې

پر اوبو به زرین شرنگ د زمزمې شي

بیا به ځي درپسې ټول د گلو غرونه

بیا به پېغله شنه لمن د زمانې شي

د نازونو د سپرلي پر لېچو اوړه

چې پر څنو دې طبعيت شال د خندا شي

زره چاودې حوصلې مو کړه راغونډې

چې مين مين ماښام مو په نڅا شي

که سکروټو له خماره څکه وکړه

بيا به ګورې چې لذت کې مړينه څه ده

چې دې زړه د زړه په خوله کې مين خوب شي

بيا به ګورې چې ژوند څه دی مينه څه ده

ګناهونه به په منډو درته راشي

چې لمده دې په خولو باندې سيلۍ شي

بيا دې ګوره د تيتر سپينې روپۍ ته

ناڅاپي به پکې دوه پېرکه سپوږمۍ شي

!نو راماته شه د لوړ غرور ملکې

چې ياغي زور دې ډېوه کړمه د فکر

پر جبين دې د مچکو سجدې غواړم

چې جذبې دې ځانګې ځانګې کړم د ذکر

چې نظر دې د خوږو سترګو راخوږ شي

دې احساس کې د هيندارو مانۍ لامبي

د خامکو په دسمال کې مې چینه ده

پکې ستا غونډې سپین چکه ! نجلۍ لامبي

زمری ۱۳۸۵ ۱

شمشاد تلویزیون کا بل

دریمه برخه

افغانستان

جام د کوثر که د شهید پر شونډو پروت و بیا هم
د خپل وطن د ازادئ اوبو ارمان کې به و

خدای که په دې دنیا جنت وای پیداکړی چېرته
زه په ایمان وایم چې ګران افغانستان کې به و
وری- ۱۳۸۱ ـ ۱
کابل

چې د خدای سره غږېږم
راوړه سترګې دې زما سترګو کې کېږده
چې لوږ غږونه درته لوړې ایینې شي

چې د خدای سره غږېږم ته رایاد شې
د ا ګوناوې دې جانانه تاپسې شي
سلواغه ۱۳۸۴ ۴
کابل نوې کارته د برقی کلا

اووم براعظم

اور اور شي غوښتني اخ چې خام نظر په خامه خوله

مينه شي د ګلو کتا بونه غېږ کې ونيسي

اوس چې شو اووم براعظم د ښکلا ځوان جانان

اوس به د سپرليو هيوادونه غېږ کې ونيسي

وری ۱۳۸۵ ۱۷

کابل نوې کارته د برقی کلا

کاڼي چې مين شي

خدايه! مستانه سترګې يې واوښتي له غرونو نه

چاته به دمينې خوږې لارې ترېنه جوړې کړي ؟

مه کوه زمونږ د ځوانو زړونو د مرګي هڅه

کاڼي چې مين شي خدای هينداری ترېنه جوړې کړي

۱۳۸۵

اريوب ځاځي خېرمېنه

بد نصیب

د سرو لعلونو خزانه وي خو چې لاس وروړو

مونږ بد نصیبو ته د مړو ایرو کندو وخېژي

مجبور یو لاس د میني بیا چاته ونه غځوو

په چا چې واچوو سلام هغه هندو وخېژي

زمری ۱۳۸۱ ۲۶

اریوب ځاځي خېرمېنه

ګوناه به وکړې

!شډل به ښکارم چې پښتون یم لیونۍ زمانې

لباس د خښتي لکه خټه په قالب کومه

ښکلیه ! ګوناه به وکړې پام نظر مې ونه تروړې

زه ستا په سترګو کې دیدار د ښکلي رب کومه

تله ۱۳۸۱ ۱۰

اریوب ځاځي خېرمېنه

تنۍ تنۍ

پسې الماس د شعر د ژبې ښه تېره ګرځوم

په جامه سپین لکه ښیښه د ریا پیر لټوم

بیګاه په خوب کې په تنۍ تنۍ مې نوم د جانان

نن دیو ښکلې په لیمو کې یې تعبیر لټوم

تله ۱۳۸۱ ۲۵

ځاځي بابا ادبي ټولنه

اریوب

ملک بلا خوړلی

په ښه او بد پسې به نه ګرځې بلا دې واخلم

دلته چنډخې هم په پښو کې د اس نال ګرځوي

هغه زمونږ د کلی لوړ ملک بلا خوړلی

د ملکی پټکی په سر اوس یو کلال ګرځوي

تله ۱۳۸۱ ۳

اریوب ځاځي خېرمېنه

د ایینې ټټر

زه چې نغمې د هر پرهار په شونډو سازې کړمه

د ګل تصویر د ایینو پر سپین ټټر وخاندي

مونږ یې ترلي د حالاتو ددوزخ په زنځیر

څه که جنت ددې نړدې کنډو پر سر وخاندي

وږی ۱۳۸۱ ۲۵

اریوب ځاځي خېرمېنه

ټاټا

د انګار غشي مه وله د بڼېرو ګوډي به یوسې

ګوره دې خړو کوڅو کې ملنګان د نغمو شته دي

ماشوم خیال مې په ټاټا او په خپوړو ورځي ځکه

د ګلپاڼو په تیونو کې شیدې د وږمو شته دي

لړم ۱۳۸۱ ۱۸

اریوب ځاځي خېرمېنه

کومه وجه

ګل د کاڼي په پرهار کې غېږ کړه خلاصه

ستا د شونډو په تمبو کې موسکا نشته

د لمبو نه تاو په کومه وجه بېل شو؟

په نظر کې دې نن شوخه ادا نشته

لړم ۱۳۸۵ ۱۰

اریوب ځاځي خېرمېنه

څه ګودر خونه یم

ډېر به مې هم نه وهې د شوخ ناز په ځېږه څپېړ

زه لکه ماشوم په نه خبره مرور یمه

وړې رانه همېش په لپو لپو د تن سرې ویني

ګرانه ! څه ګودر خو نه یم هسې یو پرهر یمه

لړم۱۳۸۱ ۱۵

اریوب ځاځي خېرمېنه

دا به یې ښیګڼه ګڼم

لکه لیوه د پیري ښکار له ښه بیدار ولاړیم

خو وخت پر ما هیڅ دوبره د زړګي غل نه راوړي

چې خپل تندی مات کړم پرې دا به یې ښېګڼه ګڼم

جانان دې کاڼی ماته راوړي خیر که ګل نه راوړي

زمری ۱۳۸۲ ۲۱

کابل

ستړې خولې

د وخت بلا وو راته ستړې ستړي خولې خلاصې دي

ګنې په غشو د ښامار ویشتنه ګرانه نه ده

که مونږ نه وینې ځي له دوی هم شیدې نه بهېږي

. بس ګوزاره کوو د ځان پوښتنه ګرانه نه ده

لیندۍ ۱۳۸۱ ۶

اریوب ځاځي خېرمېنه

تڼاکې

پښې د تخیل مې پرې تڼاکې شوې

د ښته د ښایست دې اوروړینه ده

شونډې دې د موم په شان ته نرمې دي
ناسته پرې خبره ډېرینه ده

وری ۱۳۸۳ ۱۳
کابل

د دوزخ لوږه

خود به يې سترګې د ناترسه دوزخ لوږه بولو
چې په اور اور نظرو غرونه پورې ورې شلوي

په شنه پړوني کې يې سپينې ايينې مه ګڼه
هغه تمامه شپه له شنه اسمانه ستوري شلوي

وږی ۱۳۸۲ ۱
کابل نوی ښار

ونيوم

هسې څه زړی مې قبول و ګنې ستا د لاسه

ليونتوب وړی وم خو کلک خپلې پښتو ونيوم

ليونۍ مينې ته دې څو ځله قايل شوی يم

دا هم منم چې زمانې ته دې له پښو ونيوم

زمری ۱۳۸۲ ۲۵

کابل

دم ختلې هيلې

ما يې رڼا ته د خپل غوخ زړه پرهارونه ګنډل

لکه ډيوې مې پخو شپو کې بلولې هيلې

ستا د ښايست تر لوړې څوکې چې ونه رسيدم

بيرته مې راوړې ماتې ماتې دم ختلې هيلې

وږی ۱۳۸۲ ۲۳

کابل

للومې کړه

ښکلي به بدرنګ کړې ايرې مه شينده

ناست مې په ليمو کې تصويرونه دي

راوله نظر پرما للو مې کړه

سترګې دې خوارۀ خوبونه دي

لړم ۱۳۸۲ ۵

کابل

رشاد ادبي کره کتنه کابل تايمني

زما خوی لري

د خيال کوپړۍ مې شوه ډنډوکی د باران اوبو ته

پکې د لوړو غرو سرچک مرغان مښوکې وهي

ګړنګ هم غوړ لري او خوله لري زما خوی لري

کوکې مې اوري په ځواب کې راته کوکې وهي

ليندۍ ۱۳۸۲ ۲۳

اريوب ځائې خېرمېنه

نا ممکنه ده

دا نا ممكنه ده چې ننګه زمرئ

څوك دهوسئ بچونی خام ته لوېشي

د ګل تيونو نه شيدې د وږمو

په تورو ګوتو د اور جام ته لوېشي

۱۴لیندئ ۱۳۸۲

د اریوب لار

!مدام سرې ښه خوی کې سرې ښه نه وي زړګیه

د عشق د لیونتوب په لاره کله کله ځه

خدای مه کړه چې تصویر دې د یار سترګو کې تت نشي

جلانه د اریوب په لاره کله کله ځه

لړم ۱۳۸۴ ۱۲

کابل

روان پوه

وخت روان پوه شوی دی هیڅ راز د میني نه ساتي

ګوره خپله ښی سترګه دې پټه پټه پویه کړه

ما ورته د زړه ددروازې غېږه پرانستې ده

خدای دې دا وړه خندا په شونډو زر رالویه کړه

مرغومی ۱۲۸۲ ۱۲

افغان ادبي بهیر کابل تایمنی

!لوړه نښتره

د سترو زړو دمه مو نه کېږي په بل چا باندې

دا ته که مرګ یې او که ویر یې خو بیا هم ټکور یې

په سپین ټټر دې د تېرو غشو خاپونه ناست دي

لوړه نښتره ! شاید ته هم د مینو ورور یې

۱۷لیندۍ ۱۳۸۲

اریوب ځاځي خېرمېنه

زما سیوری

د لمر غوندې جامې چې ورته وانه غوندې ګرانه

په تورو او په کاڼو زما سیوری نه ماتېږي

!که ژبه رانه پرې کړې نو ګونګی به شم رقیبه

احساس نه مې د یار د نامې توری نه ماتېږي

سلواغه ۱۳۸۲ ۵

کابل وزیراکبرخان مېنه

د غرور لمر

ما دلیمو کتاب ستا مخ ته غوړولی و خو

ای د غرور د اسمان لمره! درنه هېر شوم ولې؟

دا خو دنیا ده خلک ښه منظرته سترګې نیسي

ښکلیه ! ستا مخ ته چې مې وکتل کاپر شوم ولې؟

۲۱غبرګولی۱۳۸۱

اریوب ځاځي خېرمینه

په ښیرو کې مینه

کله نا کله په ښیرو کې مینه هم یادوه

وریځې هم تورو برګو پیڅو کې باران ځایوي

!له جادوګر نازه دې سل ځله لوګی جانانه

لکه ښکاري په یو نظر کې بیا بان ځایوي

۲۸مرغومی ۱۲۸۲

افغان ادبي بهیر کابل تایمني

دنګه میناره

سلګۍ سلګۍ شیبې وې چې دوربین کې د خواږه خیال

لیدله مې د وخت له یو کړنګه میناره

له ځان نه غېږه تاو کړم او په ځان مې دمه وشي

ځواني د جانان هم ده لکه دنګه میناره

لیندۍ ۱۲۸۲ ۲۳

اریوب ځاځي خېرمېنه

زما زړه

هرڅو که د خپل تن په غوښو موړ دی زما زړه

بیا هم د میني ورور دی سړیخور دی زما زړه

د خدای د کایناتو ایینه کې چې یې ګورم

کټ مټ سپینچکه ! ستا په شان ته جوړ دی زما زړه

لړم ۱۳۸۴ ۲۴

کابل نوې کارته

تنۍ

شاعر به شم ملګرو د جانان غوندې سندره

پیدا مې کړه د ګل د ګرېوانه یوه تنې کې

پوهېږم چې په سر   باندې مې خاورې ایرې نولې

خو تاته به ژوند غواړم د نرګسو په مانۍ کې

وږی ۱۳۸۴ ۲۶

کابل

زمونږ ژوند دی

زمونږ خوښېږي زمونږ ژوند دی ژوند همدغه مانا

د حورو لپې شي سرې شونډې دموسکا لباس کې

شرم نیولي ګنې ټول مړه دي په مینې پسې

هر څوک مین دی څوک شاعر څوک د ملا لباس کې

چنګاښ ۱۳۸۳ ۲۵

کابل

بارانيز ماښام

سترګې دې واغوندي جامې د پسرلي د چينو

چې له بڼو نه دې ګلچک ګلچک نظر لاندې شي

راياد شې ته ، لويه هينداره منځ کې بله ډېوه

چې بارانيز ماښام نه څوکه د سپين غر لاندې شي

وږی ۱۳۸۴ ۱۴

کابل

د زړونو کيسې

زمونږ د چم په اينو باندې غبار مه کره

زومړيه! مات به دې کړي دا خلک ميرات خو نه دي

!د مينې رمز کې څوک راګډ نکړې ساده جانانه

دا خو د زړو کيسې دي څه انتخابات خو نه دي

۱۳۸۴

افغان ادبي بهير کابل تايمني

شليدلی جام

خیر وکړې غرور دې د لیمو په پیڅو اور اخلي

لمر چې په لوېدو شي نو د غرو له څوکو والوزي

زړه شلیدلی جام بوله چې مینه مروره شي

عقل خو باید چې د مغزو له څوکو والوزي

۱۳۸۴

افغان ادبي بهیر کابل تایمني

رحم

زړګیه ! ځان محکم کړه د ژوند په هره دښته

دې وخت کړلي لارې بېلې بېلې دي د اور

منم د ګلالیو سترګو رحم دې اشنا خو

اوبه که خوړ نعمت دی خو قاتلې دي د اور

لړم ۱۳۸۴ ۵

کابل

د شیدو غوندې نظر

ګله ! زړه یې مات نکړې د مینې بختور یې کړه

دنګ ملنګ که سپینه شونډه وغوښته نو ور یې کړه

لا دې د شیدو غوندې نظر په سترګک پوه نه دی

.لا خو ګلالی ماشوم دی ځوان یې کړه راستر یې کړه

سلواغه۱۳۸۴ ۳

کابل نوې کارته د برقی کلا

خامخا

ته مي د رنګ د توریدو پوښتنه ولې کوې؟

بس ویلې کېږي څوک چې وازده په انګار ونیسي

څوک چې ښایست ترخنګ مغرور شي زه یې ګرم نه ګنم

ګل چې زلمی شي خا مخا لاسو کې خار ونیسي

غبرګولی ۱۳۸۳ ۱۵

کابل کلاچه

ما پرې قانع کړه

ګرو به کیږدو په دلیل او په منطق غږیږو

ما پرې قانع کړه چې حساب ته دې حساب ووایم

شکر پوهیږمه د ستا په خوله ځان پړ نه بولم

کښه پښتون ته چې هر سوال ته دې ځواب ووایم

لمریز کال ۱۳۸۵

اریوب ځاځي خېرمېنه

ډالۍ

زما په لیدو زما ګل رنګ په ځان کې داسې ورک شي

لکه ماهي چې ببخ ته لوېږي د اوبو له با مه

شاعر جانان مې ماښامونو پسې ډېر لګېږي

خدایزده څه ټکه پرې لوېدلې ده د شپو له بامه

۱۳۸۵

اریوب ځاځي خېرمېنه

ګېډۍ کمیس

خود به ستا غرور ما غرني عادت ته واړوي

جام چې له منګي څخه ګوزار شي ضرور کړنګ کوي

زړه وکړه ګل ځانګې په ګېډې کمیس کې پلې شه

تاته انتظار یو څوک د هیلو پر پالنګ کوي

۱۳۸۵

کابل

د نظر غېږه

ګل ورغوي کې پیاله د وږمو ایښې

خبر نه دی د لمبو له انقلا به

!د نظر غېږه را پرانېزه جانانه

لمبه کېږم د جذبو له انقلابه

۱۳غویي ۱۳۸۱

اریوب ځائې خېرمېنه

تخیل

جذبه جذبه فطرت مې سرو لمبو ته غېږه ورکړه

په داسې لیونتوب مې لیونی تخیل مړ کړ

سندرې تویدې ترې لکه پاڼې له چناره

یو څو شوخو بڼو زما زلمی تخیل مړ کړ

غويي ۱۳۸۱ ۱۹

اریوب ځاځي

ځونډی

لمر لکه د وړانګو ځونډی پروت یې په ټټر کې دی

څه جنتي کیف په دې شډل پډل بشر کې دی

لپو نه مې زیړمازدیګر توی دانه دانه شو پرې

څه عجیبه زور یې د ماښام غوندې نظر کې دی

۱۳۸۵

اریوب ځاځي خیرمېنه

ورغوي

وختونه کوي لوبې د وختونو په ورغوو

دردونه وروي زمونږ د زړونو په ورغوو

کوم دې دیدنونه څه په تورو تورو شپو کې

را اورې مې جانانه ! د خوبونو په ورغوو

غبرګولی ۱۳۸۱ ۱۳

اریوب ځاځي خېرمېنه

راپېښ

تر سپینې اینې چرمې ګلکرې غزیدې

ستا مخ ته د زلمې شاعر سندرې غځیدې

ناڅاپه چې راپېښ شولې جانانه څومره ښه

پرون مې ستا په نوم پسې خبرې غځیدې

غویې ۱۳۸۱ ۳۰

اریوب ځاځي خېرمېنه

څانګه

ساز مې سپینې څرېکې شوې پستو پستو رګونو کې

اخ د ګلو څانګه شومه لمرته غېږه غېږه شوم

بیا مې د خمار په اننګیو توبه ښکلې کړه

تاو شومه راتاو شومه ساغر ته غېږه غېږه شوم

غبرګولی ۱۳۸۱ ۱

اریوب ځاځی خېرمېنه

دميني اوبه

تا چې په تورو کانو پلې کړې د ميني اوبه

زمانې وايه اوس دې هره ادا وړم پر اوږو

ستړې دعا مې د امين په اوږو داسې بار کړه

لکه جانان چې وعده بار کړي د قسم پر اوږو

غبرګولی ۱۳۸۱ ۵

اریوب ځاځي خېرمېنه

شپه يې بار کړه

جانانه شپه يې بار کړه د ملا د بانګ په ولو

در ځار شم له ګل څانګو نه سرپورته کړه سحر شو

تعجب ! د ليونۍ زمانې بېل غوندې انصاف دی

پرون يې په سر تار نه و نن څومره څېور شو

غبرگولی ۱۴ ۱۳۸۱

اریوب ځاځي خېرمېنه

ژبه

پخپله ژبه د وعدو ژبه تناکې نکړې

جانانه پام چې د پښتو ژبه تناکې نکړې

د تخیل د انځورگر گوتو بلا دې واخلم

د ملالیو د ټپو ژبه تناکې نکړې

وږی ۱۳۸۲ ۲

کابل

د لمبو ډال

خوږې خبرې دمین مینه ناک خیال ښوروي

که یې پستې ځنې نرۍ نرۍ شمال ښوروي

د خپل نظر غشي په کوم هنر وروشړمه ؟

ښکلی د ځان سره هر وخت د لمبو ډال ښوروي.

تله ۱۳۸۱ ۲۸

اریوب ځاځي خېرمېنه

د شعور زیرمې

د زمانو د نفسیاتي څېرو کې داسې کیسې

مونږ یې د ذهن د پردو شاته هم پټې لولو

سږې دې نشي د سالمې سیالۍ ګرمې جګړې

د شعور زېرمې ډکوو بلې سکروټې لولو

۱۳۸۵

کابل نوی ښار د غزل ماښام مشاعره

یوه شپه

څه وکړم لمبو په مخه کړی یم

څنګه تاته تېرې کیسې وکړمه

خدای دې یوه شپه جانانه راوله

بیا به درته ډېرې کیسې وکړمه

کب ۱۳۸۳ ۱۲

اریوب ځاځي خېرمېنه